

Sygn. akt I C 653/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2016 r. w G. sprawy z powództwa J. J. przeciwko J. B. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego J. B. (1) na rzecz powoda J. J. kwotę 11.606,57 zł (jedenaście tysięcy sześćset sześć złotych pięćdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie:

a. od kwoty 10.000 zł za okres od dnia 5 listopada 2015 r. do dnia zapłaty,

b. od kwoty 606,57 zł za okres od dnia 28 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego J. B. (1) na rzecz powoda J. J. kwotę 5.398 zł (pięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 653/16

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 3 marca 2014 r. J. J. przekazał J. B. (1) kwotę 10.000 zł z ustaleniem, że ma dojść do jej zwrotu do dnia 10 kwietnia 2014 r.

Dowód: pokwitowanie, k. 6

zeznania powoda z rozprawy

Mimo upływu w/w terminu zwrotu oraz dodatkowych wezwań pozwany nie zwrócił w/w kwoty powodowi.

Okoliczności bezsporne

Ocena dowodów

Stan faktyczny ustalono na podstawie dokumentu prywatnego w postaci odpisu treści pokwitowania (k. 6) oraz zeznań powoda. Oba te dowody są spójne i nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności.

Linia obrony pozwanego – przedstawiona w jego zeznaniach na rozprawie – opierała się na twierdzeniu, że motywem (przyczyną) przekazania pieniędzy była niezgodna z prawem umowa stron dotycząca porozumienia co do zapłaty za złożenie przez pozwanego zeznań przed sądem karnym w procesie, w którym oskarżonym był wówczas powód (w postępowaniu II-instancyjnym). Te twierdzenia jednak nie znajdują żadnego potwierdzenia w jakimkolwiek innym dowodzie. Po drugie, Sąd oceniając sprzeczne w tym względzie zeznania stron powinien kierować się doświadczeniem życiowym w ocenie prawdopodobieństwa zajścia jednej z dwóch sprzecznych wersji zdarzeń. O ile pierwsza z tych

wersji jest statystycznie częstsza, a druga – rzadka, niecodzienna, wyjątkowa – winien uznać za wiarygodną wersję pierwszą. Powód jako motyw przekazania pieniędzy wskazał to, że pozwany znalazł się w kłopotach finansowych i to było wyłącznym motywem zawarcia umowy stron. Takie sytuacje są częste: sytuacja finansowa ludzi jest zmienna i bardzo wielu z nich ma wielokrotnie w ciągu swojego życia potrzebę uzyskania gotówki, dowodzi tego ogromny rynek pożyczek: zarówno udzielanych przez instytucje finansowe, jak też mniejsze firmy pożyczkowe i osoby fizyczne. Co ważne – ten sam element powstania po stronie J. B. zapotrzebowania na gotówkę pojawia się także w zeznaniach pozwanego, choć w nieco innym kontekście: pogorszenie jego sytuacji finansowej miało nastąpić już po zawarciu nieważnej umowy o zapłatę za złożenie zeznań przed sądem karnym. Drugim elementem obniżającym wiarygodność zeznań pozwanego jest to, że owa bezprawna umowa stron miała dotyczyć zeznań pozwanego przed sądem karnym w postępowaniu odwoławczym, a tymczasem wiadomym jest, że co do zasady sądy odwoławcze nie prowadzą i nie powtarzają postępowania dowodowego. Zresztą pozwany przed sądem karnym II instancji rzeczywiście nie składał żadnych zeznań (nie został nawet wezwany), więc powód nie miałby żadnego sensownego motywu, aby później wynagradzać finansowo pozwanego za coś, czego ten nie wykonał. Powód mógłby więc po prostu odmówić zapłaty i pozwany – przy zachowaniu zaprezentowanej przez niego wersji – nie mógłby uzyskać ochrony sądowej i uzyskać zasądzenia kwoty umówionego rzekomo wynagrodzenia.

Kwalifikacja prawna

Należy przyznać rację stronie pozwanej, że z twierdzeń powoda i materiału dowodowego nie wynika wprost, jaki rodzaj umowy strony zawarły. Można z pewnością wydedukować to, że pozwany z powodem umówili się, że powód przekaże pozwanemu 10.000 zł z obowiązkiem zwrotu do dnia 10 kwietnia 2014 r. Tak lakoniczną umowę można kwalifikować zarówno jako umowę pożyczki w rozumieniu art. 720 § 1 k.c. lub umowę tzw. depozytu nieprawidłowego (art. 845 k.c.), do której zresztą stosuje się w przeważającej mierze przepisy kodeksowe o umowie pożyczki. Różnica pomiędzy tymi możliwymi kwalifikacjami jest symboliczna, gdyż kwota i termin zwrotu została akurat precyzyjnie określona, nie ma więc problemu z poprawnym zredagowaniem wyroku uwzględniającego powództwa zarówno co do kwoty głównej jak terminu wymagalności mającego znaczenia dla dochodzonych odsetek (wymagalność od dnia 11 kwietnia 2014 r.).

Sąd skłonił się uznania, że przedmiotowa umowa była umową pożyczki w rozumieniu kodeksowym, gdyż z okoliczności sprawy nie wynika, aby motywem zawarcia umowy była chęć przechowania pieniędzy u pozwanego. To zdecydowanie pozwany chciał otrzymaną gotówkę wykorzystać w odpowiedni sposób, gdyż będąc w złej kondycji finansowej potrzebował takiego zastrzyku finansowego.

Sposób naliczenia przez powoda odsetek ustawowych od kwoty głównej za okres od 11 kwietnia 2014 r. do 4 listopada 2015 r. jest poprawny (skapitalizowane odsetki w kwocie 1.606,57 zł).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I. sentencji na mocy art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c.

Powództwo oddalono w punkcie II. sentencji w odniesieniu do żądania odsetek ustawowych od odsetek skapitalizowanych za okres przed wniesieniem pozwu – z uwagi na zakaz tzw. anatocyzmu (art. 482 § 1 k.c., a więc za okres od 5 listopada 2015 do 26 stycznia 2016 r.).

Koszty

Ponieważ powód uległ jedynie co do bardzo nieznaczącej części dochodzonego roszczenia zasądzono na jego rzecz całość kosztów procesu, na które składa się: opłata sądowa od pozwu (581 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (4.800 zł, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).